

KDYŽ SE ZAMILUJE MUŽ POŠŤÁCKOU LÁSKOU IRENA FUCHSOVÁ

KDYŽ SE ZAMILUJE MUŽ
POŠŤÁCKOU LÁSKOU
IRENA FUCHSOVÁ

Irena Fuchsová © 2010

Ilustrace © Jiří Novák

Fotografie na zadní obálce © Jan Vágner

© Nakladatelství Beskydy 2010

ISBN: 978-80-87431-04-7

*Věnováno České poště, která byla zestátněna za vlády Karla VI.,
v roce 1722, věnováno všem poštačkám a pošťákům, kteří
denně stojí u našich schránek, věnováno všem zaměstnancům,
kteří nám rychle a bezpečně doručují zásilky, na které často
nedočkavě čekáme, věnováno všem pracovním a pracovní-
kům na poštách a kolem pošt, a věnováno všem, kteří si život
bez pošty nedokážou představit, což jsme skoro všichni...*

JE ŽENATÝ, ALE VEZME SI MĚ

„Michal si tě nikdy nevezme.“

Markéta dělala, že mě neslyší a koukala zamilovaně do hrnku s kafem na svoji šťastnou budoucnost.

Unaveně jsem se protáhla. Bože, kdy to už konečně pochopí? Celá nemocnice si o nich vykládá, směje se, jak zase jedna naivní sestřička naletěla doktorovi, který si chce jenom užít, ale ona se vidí ve svatebním!

Markéta byla moje největší kamarádka, bydlely jsme ve stejném paneláku, chodily do stejné školky, od první třídy jsme spolu seděly a maturovaly jsme ve stejnou hodinu na zdravotnické škole. Já pak šla na medicínu a Markéta nastoupila jako sestřička v nemocnici, kde jsem za pár let začala pracovat jako doktorka.

A právě teď jsme spolu měly noční službu.

Naštěstí byl poměrně klid, tak jsme si před půlnocí udělaly kafe a já se pustila do nepříjemného a pro kamarádku dost nevděčného úkolu. Každá z nás to někdy zažila. Sice to myslíme se svými kamarádkami dobře, ale může se to obrátit proti nám, protože láska je slepá...

Ale šla jsem do toho statečně. Pokusila jsem se Markétě natvrdo vysvětlit, že si ji Michal, doktor, se kterým se už tři měsíce tajně schází, nikdy nevezme.

„To ti nevadí, že jste spolu jenom tady, v nemocnici? Schováváte se, aby vás nikdo neviděl. Znáte všechny sklady. Kolik kafi jsi už dala uklízečkám, aby ti půjčily klíč od svých kumbálů s kýbly a košťaty? Když se potkáte, oba se tváříte, že jste se nikdy neviděli, a ty si myslíš, že si tě vezme?!“

Markéta se usmála.

„Žárlíš, Alenko! Žárlíš na mě, jako na mě žárlí všechny ženské v nemocnici! Miluje mě. A já miluju jeho. Tak proč by si mě nevzal? Proč?“

Zaťukala jsem si na čelo.

„Proboha! Markétó!? Proč bych na tebe žárlila?“

„Nemyslíš, že na mě žárlíš jako ženská. Máš Luboše. Ale jsi doktorka.“

„No a?!“

„Vadí ti, že se Michal, doktor, tahá s obyčejnou sestřičkou.“

Její argumenty nemohly být hloupější. A to mě štválo nejvíc. Markéta, chytrá, přímočará holka, se poslední dobou chovala, jako by neměla mozek. Cokoli jsem řekla, otočila proti mně. Měla jsem sto chutí ji někam poslat a ona to poznala.

„Tak dobře... promiň. Tak tedy na mě nežárlíš,“ usmála se smířlivě. „Ale když na mě nežárlíš, tak mi řekni, proč by si mě nevzal, když mi pořád říká, že si mě vezme?“

A co ti má říkat, pomyslela jsem si, když tě chce dostat do postele? Je ti třicet dva, na chlapy máš smůlu, chtěla by ses vdát, mít děti, a tak náš pan doktor jde nejjednodušší cestou. A úspěšně, jak je vidět.

Dobře. Budu ti to muset říct na rovinu.

„Nikdy si tě nevezme, protože se nikdy nerozvede.“

Mávla po mně rukou a napila se kafe.

„Alenko, to se ti to mluví, když o nás dvou nic nevíš. Rozvede se, ale potřebuje čas. Už by se s ní dávno rozvedl. Chtěl se s ní rozvést ještě dřív, než poznal mě. Ale uhnala ho. Je těhotná.“

Znala jsem Michala ze studií. Se svojí ženou chodil od maturity, oba pak společně studovali, a po jejich promoci byla velká svatba. Její rodiče jim koupili dům ve stejné ulici, kde bydlí, a Michal i s Renátou nastoupili po svatbě v naší nemocnici. Oba byli oblíbení nejenom u pacientů, ale měli je rádi i kolegové.

Před půl rokem zůstala Renáta doma s rizikovým těhotenstvím a Michal si po pár měsících začal s nejhezčí sestřičkou v nemocnici. S Markétou.

Ta si teď prohlížela hrníček s kytičkami, myšlenkami byla u svého „manžela“, a mně nezbývalo nic jiného, než pokračovat v boji o její zdravý rozum.

„Vsaď se, Markéto, že se s tebou rozejde hned, jak jeho žena porodí.“

Tvrdohlavě zavrtěla hlavou a pak se na mě se sebejistým úsměvem podívala.

„Nerozejde se se mnou. Rozvede se. A hned potom se vezmeme.“

Nejradši bych jí dala pár pohlavků! Neřeknu, kdyby jí bylo osmnáct, ale je jí přes třicet! Kolikrát už viděla, jak to dopadlo, když si doktor začal se sestřičkou? Desetkrát? A jak to desetkrát skončilo? Rozchodem. Nána pitomá!

„Markéto, proboha, chlap, který čeká dítě se ženskou, kterou má rád, se přece nebude rozvádět! Vždyť je to jasné! Deset a deset je přece dvacet, sakra! Jeho žena má rizikové těhotenství, to znamená, že frekvence pohlavních styků tvého pana doktora je minimální. Minimální! A Michal je normální chlap. Když je celou noc s krásnou sestřičkou v místnosti, kde je postel a ta krásná sestřička na něj zamilovaně civí, a kdyby jenom to, vid', tak to dopadne tak, jak to dopadlo...“

„On ji ale nemá rád! Ona ho uhnala. Až se TO narodí, rozvedou se.“

Bylo to vážně únavné! Docela jsem si přála, aby přivezli někoho na příjem, nebo abych musela na operační sál. Dokonce by mi stačilo, kdyby se ozval z některého pokoje zvonek. Ale výjimečně byl na celém patře klid.

Markéta najednou vstala, klekla si přede mě a objala mě kolem pasu.

„Alenko, já vím, že to zní strašně naivně, a že si myslíš, že jsem úplně blbá, ale Michal se opravdu rozvede! On od ní odejde. Hned jak porodí. On se v té jejich rodině dusí! Tchyně ho nenávidí! Tchán ho pořád sekýruje. Ať udělá cokoli, nic se jim nelíbí. Pomáhali mu, když studoval, protože jeho rodiče peníze nemají, koupili dcerunce barák a teď si myslí, že se k němu můžou chovat jako k nějakému chudákovi! Všichni tři chtějí, aby jim byl vděčný! A ona mu vždycky tvrdila, že nemůže otěhotnět! Už na škole mu to říkala! Oba se smířili s tím, že děti mít nebudou, a najednou je v tom!“

Pustila mě, stoupla si a rozčileně gestikulovala.

„Lhala mu?! Chápeš to?! Lhala mu! Chtěla ho uhnat. A také mu to v hádce řekla! Že ho využila jenom jako otce svého dítěte! Že by se svými nároky těžko hledala jiného, takže ho využila, ale jinak ho prý k ničemu nepotřebuje! Řekla mu, až se TO narodí, tak ať zmizí z jejího života! To mu řekla! A říkají mu to i její rodiče! Tak co mi na tohle řekneš, co?!“

Ženatí nevěrní chlapi byli, jsou a budou, s tím se nedá nic dělat. Když se ženatý chlap, který chce být „jenom“ nevěrný, sejde s vdanou ženou, která chce být také „jenom“ nevěrná, a ani jeden se nechce rozvádět, tak to bych ještě pochopila, i když s nevěrou v manželství nesouhlasím.

Ale když ženatý chlap zblbne svobodnou ženskou tím, že jí lže, jako když tiskne, to přímo nenávidím! Takoví hajzlové by se měli trestat! Ano! Měli by za trest chodit s cedulí na krku!

POZOR NA MĚ! JSEM MANŽELCE NEVĚRNÝ! A SVÉ MILENCE LŽU, ŽE SE ROZVEDU, I KDYŽ SE ROZVĚST NECHCI!

Byla jsem si jistá, že Michal Markétě lže. Věděla jsem, že svoji ženu miluje a ona miluje jeho. Věděla jsem, že nic z toho, co Markétě napovídal, není pravda. Zнала jsem totiž poměry v jeho rodině víc než dobře. Vedle domu, kde bydlel Michal s manželkou, bydlela moje teta, která dělala celý život ve své čtvrti pošťáčku. A kdo jiný by měl znát své „ovečky“, než pošťáčka?

Trochu jsem Michala chápala, ale opravdu jenom trochu. Jeho žena měla rizikové těhotenství, pravděpodobně musel držet sexuální půst, ale do takové situace se ženatí muži občas dostanou, a ve většině případů nejsou svým ženám nevěrní, protože to prostě vydrží.

Michal ale pracoval v nemocnici, denně se potýkal s různými stresovými situacemi, doma měl manželku s rizikovým těhotenstvím, o kterou se bál, a tak když měl noční službu s nejkrásnější sestřičkou v nemocnici, která se na něho sladce usmívala, neodolal. Neodolal jednou, dvakrát, noční sex mu vyhovoval,

ale nepočítal s tím, že se Markéta zamiluje. A protože v tom chtěl pokračovat, začal si vymýšlet. A ženy dobře ví, co všechno chlapi v posteli naslibují, a že se jim příliš věřit nemůže.

Markéta, bohužel, věřila všemu.

„Až se To narodí, dáme tady s Michalem oba výpověď a půjdeme pracovat do ciziny,“ básnila, s očima rozzářenýma. „Michal si už zjišťuje všechno, co bude potřebovat. Ona nebude dělat žádné problémy. Bude mít TO dítě, barák, rodiče za zadkem, peníze. Už Michalovi řekla, že po něm nebude chtít alimenty, že chápe, že si bude chtít založit novou rodinu...“

Popotáhla a v očích se jí objevily slzy.

„Aleno, přesně takhle mi to řekl! Ona prý chápe, že si bude chtít založit novou rodinu! Novou rodinu! Moji rodinu! Chápeš to? Tu novou rodinu chce založit se mnou, protože mě miluje!“

V hlavě mi to šrotovalo. Když jsem si totiž před chvílí vzpomněla na tetu, která bydlí vedle Michala a zná jeho ženu odmalíčka a s jejími rodiči se přátelí, něco mě napadlo. Moje teta je moudrá ženská. Chtěla studovat psychologii, ale nedostala se na školu, protože tatínek byl politicky nespolehlivý a maminka ho v jeho nespolehlivosti s láskou podporovala.

„Každá správná pošťačka je víc jak psycholog! Je chodící psychologická poradna! Je oko Děda Vševěda! Správná pošťačka, která se kolem sebe pozorně kouká, může zachránit i lidský život!“

Takhle teta vysvětlovala svým politicky nespolehlivým rodičům, proč se rozhodla, že bude roznášet poštu a už se nikdy nepokusí o přijetí na vysokou školu.

„Mám svoji psychologickou poradnu otevřenou denně v celé naší čtvrti,“ hlásila příbuzným, když se všichni sešli na jakési oslavě a hrdě se jim předváděla ve stejnokroji a s brašnou.

Tohle všechno vím z vyprávění babičky a maminky, ale že je teta vynikající psycholog, to věděli nejenom ti, kterým celý život nosila poštu, ale věděli jsme to i my, její příbuzní. Několikrát poradila i mně, a dobře...

Jestli chci, aby mi pomohla s Markétkou, nesmím moji nešťastně zamilovanou kamarádku poplašit!

Usmála jsem se na ni, vstala jsem a pohládila ji po vlasech.

„Tak dobře, Markétko. Pravděpodobně se v naší nemocnici stane zázrak. Pan doktor se rozvede a vezme si tě. Možné je všechno. Pojď, projdeme pokoje.“

Udělal jsme malou vizitu, uklidnily jsme paní Vávrovou, která plakala, protože se bála operace, která ji čekala druhý den, daly jsme prášky proti bolesti a na spaní třem pacientům, a pak už jsme se na Michala nedostaly, protože jsme měly dva příjmy a po nich mě zavolali na operační sál.

Když jsme se o víkendu stavily s mojí matkou u tety, sedly jsme si chvíli na zasklenou, vytopenou verandu, odkud byl výhled na vedlejší zahradu, kde bydlel Michal s manželkou. Byl nádherný den, a oba byli zrovna venku. Michal odhraboval sníh a ona mu pomáhala.

Každému, kdo se na ně podíval, muselo být jasné, že se tihle dva mladí lidé mají rádi. Michal ji každou chvíli objal, a nespouštěl z ní oči. Nenechal ji udělat nic, co by jí mohlo ublížit.

„To by měla vidět Markéta,“ řekla jsem nahlas a moje matka i teta se na mě zvědavě podívaly. Když mi slíbily, že si to, co jim řeknu, nechají pro sebe, všechno jsem jim řekla a pak jsme začaly Michalovu nevěru probírat ze všech stran.

„Možná jsem přišla na to, jak Markétě pomoci, Alenko,“ řekla najednou teta. „A nejenom Markétě. I on,“ kývla na záletného doktora ve vedlejší zahradě, „potřebuje pomoci. Když už si to takhle hloupě zavařil.“

A pak nám řekla svůj plán.

... V pátek jsem se zastavila za Markétou na oddělení. Udělala mi kafe a já procházela zápisy.

„Zase budu celou sobotu sedět doma a čekat, jestli třeba nezavolá,“ posteskla si. „V neděli jsem si radši vzala službu. Už aby porodila. Pak konečně začneme oba žít! Už mám toho našeho schovávání dost. Michala to už taky štve! Říkal, že má doma

peklo, ona prý něco tuší! A začala na něj být strašně sprostá! A její rodiče s ním jednají, jako by byl jejich sluha! On, doktor, a musí být na všechny jejich sprostoty ticho!“

Budu ji brát jako těžce nemocnou, pomyslela jsem si a soustředila jsem se na splnění plánu tety - psycholožky.

„On je tak šťastný, když je se mnou,“ pokračovala Markéta a usmívala se, jako kdyby vyhrála ve Sportce. „Aleno, kdybys viděla, jak je šťastný! Říkal, že kdyby mě neměl, tak už ani neví, co je to normální lidské slovo!“

Chvilí jsem dělala, že přemýšlím, a pak jsem jí navrhla, aby se mnou v sobotu jela na keramické trhy do Kouřimi. Celá se rozzářila.

„Jasně, že pojedu! Chodila jsem přece do keramického kroužku! Možná, že bych mohla zase začít něco dělat! Třeba tam bude někdo, kdo má pec a mohla bych si u něho vypalovat hrníčky! Ty mi šly totiž nejlíp!“

A tak jsme v sobotu ráno vyrazily do Kouřimi na trh, já si tam koupila spoustu věcí na chalupu, Markéta se seznámila s jedním výtvarníkem, který ji pozval k sobě do ateliéru, kde prý má dokonce dvě pece, a po obědě jsme se spokojeně vracely domů.

Když jsme přijížděly k našemu městečku, zazvonil mi mobil. Volala mi teta. Prý upadla a bolí ji trochu ruka. Jestli bych se na ni nepřišla podívat.

„Markéto, nebude ti vadit, když se na chvilku stavíme u moji tety? Během deseti minut pojedeme.“

„Klidně,“ přikývla Markéta a spokojeně si prohlížela pozvánku na výstavu, kterou jí dal ten výtvarník, co má dvě pece. Kéž by se v nich upeklo i něco jiného než hrníčky, napadlo mě, ale nahlas jsem nic neřekla.

Za chvilí jsme zastavily před tetiným domem, vešly jsme dovnitř, posadily jsme se na vyhrátou verandu, já tetě prohmatala ruku, uklidnila jsem ji, že ji má jenom naraženou a pak jsem šla udělat čaj. Z kuchyňky jsem slyšela tetu, jak se baví s Markétou.